

Lezersbrief

GROOT, GROTER, GROOTST.

Wanneer we door ons dorp toeren, dan valt onze mond soms open van verbazing. Waar eergisteren nog een woning stond, vinden we vandaag een open ruimte: huis afgebroken, alle afbraak opgeruimd en weggevoerd, een graafmachine bezig een gat te graven. Hekken op het voetpad om de bouwwerf af te scherm, kraan en camions op de rijweg, al of niet gestationeerd in de vereiste richting. En dat soms maanden aan een stuk. En bovendien doorgaans in alle straten van ons dorp

"Hier komt zeker een nieuwbouw"?

Men mag één keer raden wat het worden zal. Inderdaad: een appartementsblok!

Geen straat of ze is gedeeltelijk afgesloten. Een torenhoge kraan zwaait van hier naar ginder, over de weg, over de naastliggende woningen, men stort beton... Ook hier is men weer begonnen aan de zoveelste nieuwbouw. Het dorpse van het dorp verdwijnt. Het wordt een stadsgezicht.

Met grote plakaten en foto's prijst men ze aan: er zijn er al zoveel verkocht, haast u, het is een enige gelegenheid!

Als dat zo nog enkele jaartjes doorgaat, dan staat elke straat vol met mastodonten van kazernes. Alle gewone huisjes verdwenen, weg, onder de sloophamer gesneuveld. En voor de buitenmens? Zitje buiten, tuintje, huisje, boompje? Vergeet het, verdwenen...

Als het enigszins kan blijft er nog een terrasje over waar men bij redelijk weer nog een luchtje kan scheppen. Maar de benen strekken? Kan niet meer, de ruimte is te beperkt. En vergeet niet: ruimte kost geld, veel geld.

Nog even en er zijn geen dorpelingen meer. Volle rusthuizen, de rest allemaal halve stedelingen levend in hun flatje.

En de bouwpromotoren, zij bouwen voort. Op de bank brengt hun geld immers niets meer op, maar met riant huishuren vullen zij hun portefeuilles weer rijkelijk aan. En de mens? Hij gelooft het wel.

Wie zijn er tenslotte de grootste dupe van? De kinderen! Als er geen speelplein in de nabijheid is, zal het zitten zijn, TV kijken of computerspelletjes spelen.

We zeggen vaak: die goeie ouwe tijd. Waar we er vroeger eens om moesten lachen en de schouders ophalen, denkend nu is het toch beter. Wel, we gaan er opnieuw in geloven! Er was ooit een goede oude tijd. Geen tijd van beton, van kranen en mastodonten van appartementen, neen, van een gezellig huisje, een tuintje, een zitje aan de deur, een gezellig buurtje.

Nostalgie? Misschien wel. Maar als we de keuze kregen? Geef mij maar... niet Amsterdam, als in 't liedje, maar wel de gezellige buurt van toen.

Roger Goosen

